

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VI. Ex altera parte Maria Catharinae filia regina eligitur, & Londinensem
urbem ingreditur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

Quandoquidem Eduardus VI cognatus noster charissimus (cujus anima Deus sit propitijs) patentibus litteris, anno regni ipsius VII. die XXI. Quintilis, in presentia & cum consensu principum Consiliariorum, Iudicum, & aliorum gravium & prudentissimorum virorum, (quod id ad regni emolumentum & securitatem facere videretur) scriptis, regis ipsius manu subsignatis, & magno sigillo confirmatis declaravit, vi Actus cujusdam & diplomatis ab Henrico VIII progenitore nostro & magno patre, felicis memorie ita constitutum atque ordinatum esse, ut Eduardo filio sine hereditibus defuncto, Regni hujus coronam & imperium ad Mariam natu majorem filiam; hac vero ita sine liberis decedente, ad secundam filiam Elisabetham ejusque legitimos heredes, in conditionibus quae à dicto rege Henrico ad limitandam successionem tum fuerunt appositae, devolveretur: at vero postea praedicta Maria & Elisabetha illegitima declarata sunt, utpote illa quidem à Catharina Austriaca, haec ex Anna Bolena progenita, quarum utriusque cum Henrico rege matrimonium, & secundum divinum Verbum & Ecclesiasticas leges, interpositio divortio, invalidum & nullum declaratum, & utriusque illud divortium Parlamenti auctoritate, specialiter vero XXI. anno regni ejusdem Henrici, approbatum & confirmatum fuit, ac postea ratum & firmum mansit. Eamque ob causam praedicta Maria & Elisabetha manifesto jure ad talem hereditatem adveniendam, & hujus regni coronam, imperium, honores, dominia, &c. accipiendam inhabiles sint & incapaces, &c.

Cetera quae sequuntur nimis proluxa omitto; illa potuisse contentum, ex quibus quum appareat, Mariam Catharinae filiam nullam aliam ob causam quam ob divortium regni hereditate fuisse exclusam; divortium vero illud omnium recte sententiarum calculo & Martyrum Sanguine illegitimum sit, & ipso jure nullum: luce sane clarius constat, Henrici cum Anna Bolena nuptias omnibus divinis & humanis legibus contrarias fuisse. Quumque Maria, ut postea videbimus, tamquam legitimo matrimonio prognata in reginam electa fuerit, facile intelligi potest quo jure post illam Elisabetha regnum usurparit. Dudlaeus certe, ut eas excluderet sic uti dictum est, omnem movit lapidem ut in suam familiam regiam potestatem transportaret, usus inter alia Praedicatorum sive Ministrorum opera, qui è suggestu ad populum tam Mariae quam Elisabethae causam palam impugnabant, Joanne vero defendebant, ejusque virtutes, ac praecipue summum religionis studium mirifice commendabant. Quin etiam à regni optimatibus fidem jurejurando sancitam, & Syngraphas

Joannam reginam agnoscentium & obedientiam ei spondentium Dudlaeus idem exegit. Cui quæso tunc non visa fuisset deplorata Mariae causa? utpote adversarium eum habentis, in cujus manu titulus, dignitas, atque adeo totius regni opes erant, cujus partes proceres potentissimi sequebantur, cui etiam Galliarum Rex Henricus, quem Dudlaeus tradita Bolonia sibi demeruerat, impense favebat & cui praedicantium greges prophetando ad plebem subserviebant! In Carolo Imperatore parum spei erat, multorum armis circumfesso, & immensa negotiorum mole oppresso, ut licet maxime vellet, auxilium tamen mittere non posset. Iam enim Henricus Galliarum rex Protectorem se Germanicæ libertatis, & Protestantium Principum captivorum vindicem scripserat, istoque cum Mauricio Saxone & Marchione Brandeburgico federe Carolo Imperatori bellum moverat molestissimum ac periculosissimum, quo tres amplissima civitates & Episcopatus, Tullensis, Virdunensis & Metensis ab Imperio avulsæ sunt. Quin enim Oenipontano oppido, in quo Carolus eodem adhuc die fuerat, à Mauricio subito occupato, parum abfuit quin ipse Cæsar in Confederatorum potestate fuerit redactus. Quibus difficultatibus circumventus Cæsar, eorum quæ in Anglia gererentur curam habere non potuit. Maria nihilominus per Secretarium quendam & amicos de morte Regis simul & de Northumbrii qui nonnullos jam ad eam in potestatem suam redigendam miserat, consilio certior facta, noctu conscenso equo summa celeritate ad Norfolkiam Ducem Thomam III. Havvardum se recepit. Erant vero tum Londini adhuc Cæsarei oratores, quorum persuasionibus & multorum procerum ulro accurrentium, nimirum Darbiensis, Haltingiae, Suffexiae Comitum, & aliorum studio effectum est, ut Maria regina fuerit proclamata. Anno 1553. 19 Julii. Mox ex omnibus undique partibus tantus ad illam factus est concursus, ut paucorum dierum spacio ad quindecim hominum millia circa se haberet. Ex optimatibus etiam plerique ad eam confluebant, ejusque sequebantur auspicia, his tamen conditionibus, ne Principi extero sive alienigenæ nuberet, nec quidquam in religione tum usitata mutaret quas illa accepit, ut quæ fortunam suam efflorescentem modis omnibus adjuvandam existimaret.

VI. Cum hoc comitatu, vel exercitu potius Maria recta Londinium petiit. Quum vero de tu-

R

multo

multe per oppida & agros passim crescente, & multitudine ad Mariam deficiente, allatum esset, Joannes Dudley Northumbriæ Dux conscripto exercitu, & Henrico Grajo Duce Suffolcienfi Londini ad res administrandas relicto, turbis obviam ire statuit: sed à militibus desertus, & in triumphum veluti à Maria ductus grato spectaculo eorum quos flagitiis suis multipliciter antea offenderat, oculos & animos pavit, tamquam proditor & læsæ majestatis reus condemnatus & capitis supplicio domum xi. Cal. Septemb. affectus. Et si vero Gallicus Orator Ioannæ reginæ causam quantum poterat, agebat, habita ad xix. Augusti diem coram regni Senatu eam in rem oratione: parum tamen admodum promovebat, præter spem & promissa nihil reportans, Nobilitate ac populo indies tanto numero ad Mariam confluyente, ut minus quam decem dierum spacio triginta armatorum millia secum, habuerit nihilominus vero tanta esset rerum ad victum necessariorum abundantia, ut cerevisiæ cadus uno Regali Hispanico, quatuor vero magni panes sexta Regalis parte vānerint.

Consiliiarii & Optimates qui Londini manserant, animadvertentes magnam Nobilitatis partem Mariæ partibus se adjunxisse, tam Ioannam Grajam quam paullo ante Reginam proclamaverant, quam Henricum Grajum qui ducta Franciscæ nepte Henrici VIII. Regis Suffolciæ Dux erat creatus, & Ioannam procrearat, [a] custodia includunt, Mariam vero honori & regno restitunt, & reginam conclamant. Ioannes vero Dudley Northumbrius his acceptis, se ab omnibus desertum videns, & ipse solita acclamatione publicam læticiam restatus est, Mariamque reginam Cantabrigiæ salutari iussit, decimo postquam Ioannam reginam Londini proclamaverat die sed ut dictum est in triumphum ductus xi. Cal. Septemb. Londini supplicio affectus, de quo iterum cap. sequenti accuratius dicitur. Quis hic insperatam hanc mutationem, & victoriam solius Dei auxilio tam paucis diebus sine prelio parvam, non summo perire admiretur?

MARIA REGNUM INIT. DVDLÆVM VNA
cum filio & Ioanna regina capitis supplicio affici.
jubeat Catholicam religionem restituit. Matrimonium
cum Philippo Hispaniarum Principe tractat.
Thomas Cramerus igni crematur.

CAPUT OCTAVUM.

ARGUMENTVM

- I. Maria regina, arcem Londinensem ingressa, superbum illum à prædecessoribus usurpatum titulum, Supremi Anglicanæ Ecclesiæ capitis, abdicat.
- II. Dudley una cum quatuor liberis ad mortem damnatus, ad Catholicam religionem se convertit.
- III. Catholica religio in Anglia restituitur. De Curia seu Parlamento Anglicano.
- IV. Conditiones matrimonii inter Mariam Angliæ reginam & Philippum Hispaniarum Principem.
- V. Maria regina contra Viatum & alios rebelles exercitum mittit, & captos supplicio afficit. Ioanna Suffolciæ ejusque mariti funesta mors.
- VI. Cramerus præcipuus sibi sinitu & dvortii inter Henricum & Catharinam auctor, una cum Ricardo & Latimero Episcopi viri comburitur. alique supra centum hæretici supplicio afficiuntur.

I. **V**T olim eis, qui durante adhuc Mosaica lege, ad sanctam illam Hierosolymorum civitatem, quam Deus sibi præ omnibus tamquam sedem elegerat, sese conferebant, & ut verum Deum adorarent, magnificum illud à Salomone exstructum, & ab ipso Deo consecratum templum ingrediebantur, initio quocumque oculos verteret, nihil aliud occurrebat quam victimarum sanguis, cultri, ignis, holocausta, & victimarii, longius vero ad Sancta sanctorum usque progressos suavissimus balsami & incensi thuris odor reficiebat atque oblectabat: sic ego religionem sacrosanctæ Veritatis ædem ingressus, ut hujus Historiæ filium inde deducere, initio nihil aliud deprehendi quam prodiciones, cædes, lanienas, & multiplices miseras; at ulterius nunc gressum nobis proferentibus, longe pulchrior rerum species sese offeret, ac regni multo tranquillioris ac lætioris quod cum Henrici VIII. & Eduardi VI. imperio hætenus à nobis descripto comparatum, velut Sancta sanctorum Anglicani hujus templi dici merito potest. Hic enim templorum superiori tempore everforum instauratas parietinas, altaria rursus erecta, Crucis tropæa unde profligata erant reposita, sacra templis, templa sacris, toti denique Ecclesiæ pristinum nitorem restitutum videbis.

*Ille qui sem ut fossim studia in contraria regnum,
Hæresibus variis que infectum, haud segnis in vit;
Dissidia exstinxit regalis frontis honore
Omnia, & exemplo plerosque ad limina sanctæ*

Mariæ

[a] Hennings General. parte 4 pag. 121.